

begon langzaam, met de noodige toelichting, haar boodschappen op tafel uit te stellen.

— Ruik je nog niets? vroeg ze.

— Zeker met m'n verkouden neus!

— O, ja, stumperd, da's waar ook — en daar is 't nota bene voor!

Triumphantelijk hield ze de anijstabletten omhoog.

— Vanavond nog, hoor!

Hij knikte tevreden, begon aanstonds z'n pijp schoon te maken, om zich daarna te verdiepen in de courant, door Tine uit de gang gehaald en bij hem neergelegd.

Hij kon zeker in de keuken gemist worden.

Dien avond, nadat Tine nog druk bezig was geweest voor 't kerstmaal, versierden ze samen den boom.

Hij kneep de slanke witte kaarsen in de hulzen, terwijl zij het zilver ster-draad leidde over de takken. Bovenin prijkte de groote zilveren ster.

Tine had een kleur van inspanning.

— Ze moeten 'em mooi vinden, wat zeg jij . . . ! Als de menschen even goed nadenken zullen ze toch moeten toegeven, dat al die andere kleurige prullen den kerstboom eerder òntsieren!

— Maak je niet al te veel illusies, temperde Henk. — De meeste menschen worden verblind door den schijn . . . dat is toch op alle gebied zoo . . . . Om soberheid en schoonen eenvoud te waardeeren — moet je met véél uiterlijkheden afgedaan hebben . . . . dat weet je toch ook wel . . . . bij de meeste menschen is dat toch niet het geval . . . . denk maar aan het „succes" van geliefde volks-redenaars met hun aplomb en helle kleuren . . . .

— O — maar ik weet vast dat Gréét 't erg mooi zal vinden, zonder al die sousah . . . .

— Greet, zeg je . . . . dat denk ik ook wel, maar Greet is niet iedereen! Jammer, dat ze toch niet eens meer hier kan komen. Ze heeft 't toch ook zoo noodig, zoo nu en dan eens éven uit die

Zesde Kerstboek 11